

הוידוי האישי המזעזע של מלכת המים היפהפיה בת

כ אשר אביו גילתה, לפני 17 שנה, כשהיא בהריון, היא רצתה לעשות הפלה.

אבי התנגד. הוא גייס לעזרתו את הרופא הידוע ד"ר אופנהיימר. יחד הם שיכנעו את אמא להמשיך בהריון. בתמורה, הבטיח אבי לאמי נסיעה לחו"ל.

מאת

איריס דוידסקו

בזכות אותה נסיעה, אמי הסכימה ללדת אותי.

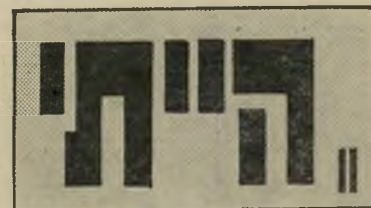
כמו שנולדתי ברגל שמאל, כך גם גדלתי.

האדם הראשון שטיפל בי היתה סבתא. לה קראתי אמא. לאמי קראתי דודה. פשוט גרתי אצל סבתא, והיא גידלה אותי. אמי מעולם לא טיפלה בי, ולא החזיקה אותי אצלה אפילו יום אחד. היא היתה גאה כי רק כשאנשים היו אומרים עלי: "זאת

ילדה בלתי-דצויה

בגיל ארבע כבר ניתן להכיר באירוס בת וויי-הפנים של היפהפייה לעתיד, גם בעצב.

הילדה של רינה היפה." בכל ילדותי, לא היה לי יום אחד של אושר, וזה, למרות שנולדתי עם כפית זהב בפי.

הייתי תינוקת יפהפייה: היה לי שיער בלונד לבן, ועיניים ירוקות. כל מי שראה אותי התאהב בי.

גרנו בוויולה על הכרמל, ומעולם לא חסר לנו דבר. לאמא היו מטפלת, עוזרת, מבשלת ומהנצת. היא היתה נוסעת לי מספרה בירושלים, ואת בגדיה היתה תורפת בתל-אביב, אצל לולה בר. וזה — לא כיום, אלא לפני שנים, כשכל רמת-החיים בארץ היתה הרבה יותר צנועה.

אמי היתה בצעירותה רקדנית בלט אצל גרטרוד קראוס. היא נחשבה לאחת הנשים היפות בארץ. אבי, בוגר בית-הספר הריאלי בהצטיינות, היה עורך-דין נודע לעניינים פליליים.

ביתנו היה אחד ממרכזי החברה הגבוהה. המסיבות שאמי היתה עורכת היו מפוארות סמות.

כשנולדתי, היה אחי בן שש. סיפור לי, שכשהוא ראה אותי בפעם הראשונה, כשאמא חזרה איתי מבית-החולים, הוא אמר: "מי צריך בכלל דבר כזה." אני יודעת שזאת תגובה מקובלת אצל

ילדות ללא אם
איריס, בגיל שמונה, עם אחיה עדיאל (14).

הצחק המאושר

אירוס בחברת אביה, אלימלך, מיד לאחר היב-חרה למלכת המים 1971. למרות פומביות הי-רגע, קהל האלפים וזרקורי המצלמות והבמה, צדה המצלמה בדייקנות את כל סיפור חייה, בתמונה בודדה זו ובחיוך יחיד זה: חיוך מאושר ומשוחרר, חיוך של שמחה — נדיר למדי אצל אירוס, המעלה על שפתיה, במקרה הטוב ביותר, חיוך של נימוס. חיוך שמח כזה, יכול היה להוציא ממנה האדם היחיד שהעניק לה אהבה תמיד — אביה.

הרבה ילדים. אצל אחי, התגובה הזאת נמשכה גם הלאה.

אני יודעת שדברי נשמעים כאילו אני מרחמת על עצמי. אבל זה לא ככה. אלה הן פשוט העובדות, וגם אם גדלתי אומי ללה, מעולם לא ריחמתי על עצמי. התד

בגרותי במהירות לא רגילה, לא רק מי בחינה גופנית, ולמדתי לחיות עם זה די מוקדם. בגיל שש שבע כבר הייתי עצמי-אית. אפיתי עוגות, וניהלתי משק-בית. אני לא זוכרת את עצמי אף פעם חולה, כשמשהו יושב ומטפל בי. בגיל שלוש קרה לנו משבר נורא בי משפחה, למרות שאז לא הבנתי אותו. אבא הסתבך בענייני עסקים, הועמד לי-

תחליף לאהבה

אירוס, בתצלום זה, היא בת 12! לצידה, חיים טופול. היכרותה עם כוכבים ואמנים ידועים, והש-תלבוטה בחיי הזוהר הסוחפים של הבהימה, בגיל בו בנות אחרות לא גילו עדיין את רחוב דזינגוף, היו ניסיון מצד אירוס למצוא את התחליף לאהבה ולקשרים, שלא היו לה בילדותה. מימין: בגיל שש, היה ידידה הנאמן בחיים כלב ה"לאסי" הענק.

"אמי רצתה לעשות הפלה. רק בגלל שאבי הבטיח לה נסיעה לחו"ל, היא הסכימה ללדת אותי."

משפט ונשלח למאסר. הוא נכלא במע-שיהו.

נשארתי ללא אבא — וגם ללא אמא. מיד אחרי המשפט, ביקשה אמא להתגרש. אבי קיבל חופסה של ארבעה ימים מהכלא כדי להסדיר את ענייני הגירושיין. במשפט הגירושיין, ייצג את אמי עורך-הדין אריה רוזנבלום, שהיה, כפי שהתגלה לי כש-גדלתי, ידיד קרוב של אמא.

אחר הגירושיין, לא לקחה אותי אמא אליה. עברתי לגור אצל משפחה מאמצת בנוי-יים. המורת תשלום. אחר כך — אצל משפחות אחרות, עד שאבי השתחרר. כשאבא ישב במאסר, האמנתי שהוא